

A teremtés aitiológiája

A hagymát, hogy csípje a szemem.
A földet, hogy kinőjön a fű.
Az oldalbordát, hogy aztán kivegye.
A fakanalat, hogy azzal üssenek.
A kávé, hogy karja melegébe zárjon.
A mágnest, hogy összetapadjon reggel és est.
A gránátalmát, hogy a Földet túléljem.
A sót, hogy jobban szeressem apámnál.
A tűzparancsolatot, hogy legyen mihez tartani magam.
Az ágy sarkát, hogy naponta belerúgjak.
A világhálót, hogy legyen hol elvesznem.
A jegyzetfüzetet, hogy magamra lelhessek.
A padlót, hogy kússzanak rajta a bogarak.
Anyát, hogy belőle én legyek.
Engem, hogy anyának legyek gyermeke.
Testvéreim, hogy ne egyedül legyek.
Engem, hogy bízzak és küzdjek.
Utoljára pedig téged, hogy ne legyél.

tápláléklánc

A tápláléklánc során a természetben élő szervezetek egymás segítségére sietve táplálékot biztosítanak egymásnak, önmaguk személyében.
A növények a szervetlen anyagot elfogyasztva szerves anyagot hoznak létre, ezt követően a növényevő állatok martalékává válnak.
A növényevő állatokat pedig a húsevő állatok falják föl.
A csúcsragadozót, az embert – miután mindezt elfogyasztja – saját élete emészti meg.

Ez a kiválasztódási folyamat készítetett minket arra,
hogy fogyasztóvá váljunk.
A természet mintájára az ember létrehozta saját táplálékláncát:
nehéz gépekkel termékeket gyárt későbbi fogyasztásra.
Az érintetlenül hagyott termékek a süllyesztőbe mennek.
Ez a szemét, melyet nehéz munkával megalkotunk,
szépen lassan felzabál mindannyiunkat,
vagy talán mi magunkat.

*(A versek a Kortárs Hangon '21 Nemzetközi Irodalmi Pályázaton az OPUS Szerkesztőségi
Lapdjában részesültek.)*

CSÓKA ZSÓFIA

alaprjz

szeretem feltételezni
házaikban hogyan *laknak* az emberek
kívülről nézve hol lehetnek a szobák
mennyire függhet a ház mérete
a lakói számától

elképzelek egy kör alakú nappalit
konzervdobozban érzem magam
formára tökéletes de nincs kiút
a modern örök élet

elképzelek egy konyhapultot
tele tokjába tett késekkel
Kierkegaardra gondolok
vajon ő félne-e a lehetőségtől

elképzelek egy fedett medencét
klórral és falevelekkel
mi öl meg benne hamarabb
és mit

elképzelek egy hálósobát
lenémított tévével
motorfűrészeket hirdetnek
mindenki alszik

elképzelek egy fürdőszobát
a szennyes színek szerint a csempén
a mosópor összecsomósodva
ez az egyetlen kötelék

a szőnyegre gondolok
meg ami alatta van
a szekrényekre
meg a mélyükre

a *becsapni* szóra gondolok
meg hogy a belmagasság miatt
kinek kell fejet hajtani ki előtt

most már tudom
ez volt régen a plébánia
évtizedek óta üres
isten vajon kibérelte

PASTOREK VERONIKA

Amőbatánc

Az alternatív olyan más.
Olyan nem e világi.

Mintha amőbák járnák
Részeg táncuk
keskeny peremeken.
Fakó szélek
határai

a hátrahagyott
kopárnak,
mi számukra csak
a Földtől
s Innen való.

Itt a bolygói otthonizmus.
Az evilági tétova.
Most vörösen keserű
lét csordogál az odúkból
el-tova,
S utadon le
óva int minden,
mi lüktetőd
Élettel telelehelte
valaha.

Tisztul már a multság,
türkizé lesz a kopár.
Hangtalan ódát kántál
a megmaradt amőbapár.
Kettős, mi itt valóság,
térkép, ki ott beléd
lát.
Zajtalan lelkek cikáznak
az alternatíván tova
s át.

PAPP VIKI

Lolita

Sétálgattam kulcscsontodon
Anyajegy-térkép kincsem tested
Bársony borította gyönyör
S benne értem élnek a sejtek

Álomba ringat néma füst
Pilládon remeg fuvallata
Szájon be, orron ki
Szerelmet kéne vallani

Kitépte szívem egy metafora
Hullasápadt árva
Kéj idegei megkövült görcsben
Etetésre várva

Tündérmese-vámpír ajkán
Csillan fűszeres vérem
Mentol ízű nyálcsere
Az absztrakt ölelésben

MATUŠ LILLA

Most visszszámolok háromig

El kell, hogy mondjam, mert már nem
egyszer belém fulladt ez a vessző,
Hiányzik a testhő(si) halált élek meg
magamban, ezt a kanapét most
arrébb raktam, nem baj majd holnap
visszaradjuk, aztán ismét át,
kellett a változás, mert már untat
a monotonitás,
most visszszámolok háromig,
aztán megtalálom a lelkem,
takaró, takaró, takaró,
Lábujjhegyen állva forgok
a szoba közepén,
S el kell, hogy higgyem így élni jó,
A hangom már forr, s annyira kellene
nekem egy oltóAnyag(gass) mást

a gondjaiddal, én utaztatom a sajátjaimat,
Zakatolok odabent, mert máshova utazni
Jelenleg tiltott,
de már ezt is ideje volt felfedezni,
Te fedezz engem, most kellemes a csendünk,
ne kiabáljon bele a szél sem,
Az még meg van, hogy az elején mennyire
féltem, és most hölgyeim és uraim,
már nem is tombolok,
Persze erre is vannak magyarázható okok,
de azt mondták higgyek magamban,
Ezúttal megpróbáltam magamnak,
A torkom száraz, fáj a fejem,
de hát mégiscsak kellett ez a veszedelem,
ha most meg szebb,
nem akarok futni, inkább csak úgy
szépen lassan lépkedek,
Nyugodtan megvétózhatasz ha most tévedek,
de ettől olyan életszagú ez a fullasztó levegő,
Ez csak az én személyes valóságom,
Egy, kettő, három,
Aki bújt, aki nem, megyek.

MARTON MÁTÉ

Sötéttarka

Üres vödörként létezem,
minden festék falra kenve.
Fojtó terpentinként megérezem
elpocsékolt létünk benne.

Nem lesz elég két réteg
hajolj le lomha mozdulattal,
fehér reggelek így érnek
alattam egy rideg kartonlappal.
Apró szemcsék fogságában,

bölcsőtől sírig tartó fehérség.
Vastag lepel, mi bútorokon van,
lassan gyarapodó bizaloméhség.

Éveken át fakít majd a Nap,
bár nem kérdezett, elrendezte.
Boldog, hisz új életet kap
didergő falakkal berendezve.

Pásztor Ádám: A múlt szelleme